YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

20 päivänä marraskuuta 2008 *

Asiassa C-1/07,

jossa on kyse EY 234 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Landgericht Siegen (Saksa) on esittänyt 29.11.2006 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 3.1.2007, saadakseen ennakkoratkaisun rikosoikeudenkäynnissä, jossa vastaajana on

Frank Weber,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Rosas (esittelevä tuomari) sekä tuomarit J. Klučka, U. Lõhmus, P. Lindh ja A. Arabadjiev,

julkisasiamies: Y. Bot,
kirjaaja: R. Grass,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Weber, edustajanaan Rechtsanwalt W. Säftel,

– Italian hallitus, asiamiehenään avvocato dello Stato I. M. Braguglia, avustajanaan S. Fiorentino,

– Portugalin hallitus, asiamiehenään L. Inez Fernandes,

– Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään G. Braun ja N. Yerrell,

kuultuaan julkisasiamiehen 17.7.2008 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee yhteisön ajokortista 29.7.1991 annetun neuvoston direktiivin 91/439/ETY (EYVL L 237, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 29.9.2003 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 1882/2003 (EUVL L 284, s. 1; jäljempänä direktiivi 91/439), tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty rikosasiassa, joka on pantu vireille Weberiä vastaan siitä syystä, että hän on kuljettanut moottoriajoneuvoa Saksan alueella 6.1.2006, vaikka hänellä ei ollut siihen vaadittua ajo-oikeutta.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Yhteisön säännöstö

3 Direktiivin 91/439 johdanto-osan ensimmäisessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”on suotavaa, että yhteisen liikennepolitiikan tavoitteiden saavuttamiseksi ja liikenneturvallisuuden parantamiseksi sekä sellaisten henkilöiden liikkuvuuden helpottamiseksi, jotka sijoittautuvat toiseen jäsenvaltioon kuin siihen, jossa he ovat läpäisseet kuljettajantutkinnon, otetaan käyttöön yhteisön malli kansalliseksi ajokortiksi, jonka jäsenvaltiot tunnustavat vastavuoroisesti ilman, että ajokortteja on pakko vaihtaa”.

4 Kyseisen direktiivin johdanto-osan neljännessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”liikenneturvallisuussäännösten toteuttamiseksi on tarpeen säätää ajokortin antamisen vähimmäisedellytyksistä”.

5 Direktiivin 91/439 johdanto-osan viimeisessä perustelukappaleessa täsmennetään seuraavaa:

”liikenneturvallisuuden ja tieliikenteen vuoksi jäsenvaltioiden olisi lisäksi voitava soveltaa kansallisia ajokorttien poisottamista tai määräaikaista tai lopullista peruuttamista koskevia kansallisia säännöksiä kaikkiin ajokortin haltijoihin, joiden vakituinen asuinpaikka on niiden alueella”.

6 Kyseisen direktiivin 1 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden antamat ajokortit on tunnustettava vastavuoroisesti.”

7 Direktiivin 91/439 7 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdan mukaan ajokortin saa antaa ainoastaan hakijoille,

a) jotka ovat liitteen II ja III mukaisesti suorittaneet ajotaitoa koskevan kokeen ja ajokokeen ja jotka täyttävät terveydelliset vaatimukset

b) joiden vakituinen asuinpaikka on ajokortin antavan jäsenvaltion alueella tai jotka voivat näyttää toteen, että he ovat opiskelleet siellä vähintään 6 kuukautta.

8 Direktiivin 91/439 7 artiklan 5 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Henkilöllä voi olla vain yhden jäsenvaltion antama ajokortti.”

9 Kyseisen direktiivin 8 artiklan 2 kohdassa ja 4 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään seuraavaa:

”2. Jollei rikoslain ja yleistä järjestystä koskevien säädösten alueellisen soveltamisen periaatteen huomioon ottamisesta muuta johdu, se jäsenvaltio, jossa toisen jäsenvaltion antaneen ajokortin haltijalla on vakituinen asuinpaikka, saa soveltaa ajokortin haltijaan kansallisia ajo-oikeuden rajoittamista tai poistamista taikka sen määräaikaista tai pysyvää peruuttamista koskevia kansallisia säännöksiä ja tarvittaessa vaihtaa ajokortin tätä tarkoitusta varten.

– –

4. Jäsenvaltio voi kieltäytyä hyväksymästä toisen jäsenvaltion sellaiselle henkilölle antamaa ajokorttia, johon ensin mainitun jäsenvaltion alueella on kohdistettu jokin 2 kohdassa mainittu toimenpide.”

Kansallinen säännöstö

10 Tieliikennelain (Straβenverkehrsgesetz), sellaisena kuin sitä sovelletaan pääasiassa (BGBl. 2006 I, s. 1958; jäljempänä StVG), 3 §:n 1 ja 2 momentissa säädetään seuraavaa:

”1) Jos henkilö on soveltumaton kuljettamaan moottoriajoneuvoa, ajokortin antamisesta vastaavan viranomaisen on peruutettava ajokortti. Mikäli ajokortti on ulkomainen, sen peruuttaminen – vaikka se tapahtuisi muiden säännösten nojalla – vastaa ajo-oikeuden menetystä Saksassa. Edellä olevan 2 §:n 7 ja 8 momenttia sovelletaan soveltuvin osin.

2) Ajokortin peruuttaminen aiheuttaa ajo-oikeuden lakkaamisen. Mikäli ajokortti on ulkomainen, ajo-oikeus valtion alueella lakkaa peruuttamisen myötä – –.”

11 StVG:n 21 §:n 1 momentissa säädetään seuraavaa:

”1) Rangaistukseksi voidaan määrätä enintään vuosi vankeutta tai sakkoa, jos

1. henkilö kuljettaa moottoriajoneuvoa, vaikka hänellä ei ole siihen vaadittua ajo-oikeutta, tai jos häneltä on kielletty moottoriajoneuvon kuljettaminen rikoslain 44 §:n tai tämän lain 25 §:n mukaisesti.”

12 Ajo-oikeudesta tieliikenteessä 18.8.1998 annetun asetuksen (Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr, Fahrerlaubnis-Verordnung; BGBl. 1998 I, s. 2214; jäljempänä FeV), sellaisena kuin se on muutettuna 14.6.2006 annetulla asetuksella (BGBl. 2006 I, s. 1329), 28 §:n 1, 4 ja 5 momentissa säädetään seuraavaa:

”1) [Euroopan unionissa] tai [Euroopan talousalueella (jäljempänä ETA)] voimassa olevan ajokortin haltijalla, joka asuu 7 §:n 1 tai 2 momentissa tarkoitetulla tavalla vakinaisesti Saksassa, on oikeus – ellei 2–4 momentissa säädetyistä rajoituksista muuta johdu – kuljettaa ajoneuvoa tässä maassa oikeuksiensa rajoissa. Ulkomaisiin ajokortteihin liittyviä ehtoja on noudatettava myös Saksassa. Tämän asetuksen säännöksiä sovelletaan näihin ajokortteihin, ellei toisin ole säädetty.

– –

4) Edellä 1 momentissa tarkoitettua oikeutta ei sovelleta sellaiseen [unionin] tai ETA:n ajokortin haltijaan,

– –

3. jonka ajo-oikeus Saksassa on oikeuden päätöksellä väliaikaisesti tai pysyvästi peruutettu taikka hallintoviranomaisen välittömästi täytäntöönpantavissa olevalla tai lainvoimaisella päätöksellä peruutettu taikka jolta ajo-oikeuden saaminen on lainvoimaisella päätöksellä evätty tai jonka ajo-oikeus on jätetty peruuttamatta pelkästään siksi, että hän on tällä välin luopunut siitä, – –

– –

5) Viranomaiset voivat hakemuksesta antaa henkilölle luvan käyttää [unionin] tai ETA:n ajokorttia Saksassa 4 momentin 3 ja 4 kohdassa mainitun päätöksen jälkeen, mikäli ei enää ole syitä, joiden vuoksi ajo-oikeus on peruutettu tai uuden ajo-oikeuden hakemista koskeva väliaikainen kielto on määrätty. – –”

13 FeV:n 46 §:n 1 momentissa säädetään seuraavaa:

”Ajokortin antamisesta vastaavan viranomaisen on peruutettava ajokortti, jos ilmenee, että kortinhaltijalla ei ole moottoriajoneuvon kuljettamiseen vaadittavaa soveltuvuutta. Tätä sovelletaan muun muassa, mikäli henkilöllä on liitteessä 4, 5 tai 6 mainittu sairaus tai vamma tai kun kyse on vakavasta tai toistuneesta tieliikennelainsäädännön tai rikoslain rikkomisesta, minkä vuoksi henkilöllä ei ole moottoriajoneuvon kuljettamiseen vaadittavaa soveltuvuutta.”

14 FeV:n 46 §:n 5 momentissa säädetään seuraavaa:

”Ajokortin peruuttaminen aiheuttaa ajo-oikeuden lakkaamisen. Mikäli ajokortti on ulkomainen, oikeus kuljettaa moottoriajoneuvoa valtion alueella lakkaa peruuttamisen myötä – –.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

15 Asiassa todettiin 18.9.2004, että Weber, joka on Saksan kansalainen, jonka kotipaikka on Saksassa, kuljetti moottoriajoneuvoa huumaavien aineiden (kannabis ja amfetamiini) vaikutuksen alaisena. Tämän rikkomuksen johdosta hänelle määrättiin Siegen-Wittgensteinin piirin 17.11.2004 antamalla sakkomääräyksellä, joka tuli lainvoimaiseksi 4.12.2004, sakko ja hänen saksalainen ajokorttinsa otettiin pois kuukauden pituiseksi ajaksi.

16 Karlovy Varyn kaupungin (Tšekin tasavalta) viranomaiset antoivat Weberille 18.11.2004 ajokortin, joka oikeuttaa ajoneuvoluokkiin A1, A, B ja AM kuuluvien ajoneuvojen ajamisen ja joka on voimassa kymmenen vuotta. Ajokortissa oli maininta päivämäärästä, jolloin ajokorttitutkinto oli suoritettu, tässä tapauksessa 16.11.2004.

17 Siegen-Wittgensteinin piirin Ordnungsamt (yleisestä järjestyksestä vastaava virasto) ilmoitti Weberille 7.1.2005 päivätyllä kirjeellä, että 18.9.2004 tehdyn rikkomuksen vuoksi on aloitettu menettely, jossa tutkitaan Weberin soveltuvuus moottoriajoneuvon kuljettamiseen. Weber luovutti saksalaisen ajokorttinsa helmikuussa 2005 hallintoviranomaisille.

18 Siegen-Wittgensteinin piirin Ordnungsamt päätti 17.3.2005 tekemällään päätöksellä, josta tuli lainvoimainen 6.4.2005, peruuttaa StVG:n 3 §:n 1 momentin ja FeV:n 46 §:n 1 momentin nojalla Weberin saksalaisen ajokortin, ja tämän peruuttamisen myötä Weberin ajo-oikeus moottoriajoneuvon kuljettamiseen Saksassa lakkasi StVG:n 3 §:n 2 kohdan ja FeV:n 46 §:n 5 kohdan toisen virkkeen nojalla.

19 Amtsgericht Siegen tuomitsi Weberin 22.8.2006 antamallaan tuomiolla moottoriajoneuvon ajamisesta ajokortitta StVG:n 21 §:n 1 momentin 2 kohdan 1 alakohdan nojalla. Tämä rikkomus todettiin poliisin 6.1.2006 suorittaman valvonnan yhteydessä.

20 Weber teki tästä tuomiosta Landgericht Siegeniin valituksen, jolla hän vaati syyttömäksi toteamista sillä perusteella, että koska hänellä oli tšekkiläinen ajokortti, hänellä oli edelleen oikeus kuljettaa moottoriajoneuvoja direktiivin 91/439 1 artiklan 2 kohdassa säädetyn jäsenvaltioiden antamia ajokortteja koskevan ajokorttien vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen nojalla.

21 Tässä tilanteessa Landgericht Siegen on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Onko direktiivin 91/439/ETY 1 artiklan 2 kohtaa yhdessä 8 artiklan 2 ja 4 kohdan kanssa tulkittava niin, että jäsenvaltio ei saa jättää tunnustamatta eikä evätä alueellaan toisessa jäsenvaltiossa annetun ajokortin mukaista ajo-oikeutta ja siten sen pätevyyttä sen vuoksi, että sen haltijalta on ensin mainitussa jäsenvaltiossa otettu pois ajo-oikeus sen jälkeen, kun hänelle on toisessa jäsenvaltiossa annettu niin sanottu toinen EU-ajokortti, kun ajo-oikeuden poisottaminen johtuu tapahtumasta tai käyttäytymisestä, joka sattui toisessa jäsenvaltiossa annetun ajokortin antamista edeltäneenä aikana?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

22 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin haluaa kysymyksellään ennen kaikkea tietää, onko direktiivin 91/439 1 artiklan 2 kohtaa ja 8 artiklan 2 ja 4 kohtaa tulkittava niin, että ne ovat esteenä sille, että jäsenvaltio kieltäytyy tunnustamasta alueellaan toisessa jäsenvaltiossa annetun ajokortin mukaisen ajo-oikeuden ja siten sen pätevyyden, jos ajokortin haltijaan on kohdistettu ensin mainitussa jäsenvaltiossa toimenpide, jolla peruutettiin ajo-oikeus kyseisen ajokortin antamispäivän jälkeen mutta jolla määrättiin seuraamuksista ennen tätä ajankohtaa todetun rikkomuksen johdosta.

23 Weber viittaa yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöön (asia C-227/05, Halbritter, määräys 6.4.2006, Kok. 2006, s. I-49 ja asia C-340/05, Kremer, määräys 28.9.2006, Kok. 2006, s. I-98) ja väittää pääasiallisesti, että jäsenvaltio voi kieltäytyä tunnustamasta toisen jäsenvaltion antaman ajokortin ainoastaan kyseessä olevan henkilön ajokortin antamisen jälkeisen käyttäytymisen perusteella.

24 Italian hallitus ja Euroopan yhteisöjen komissio katsovat sen sijaan, että jäsenvaltiolla on pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa oikeus kieltäytyä tunnustamasta toisen jäsenvaltion antamaa ajokorttia, vaikka tämä kieltäytyminen perustuisi käyttäytymiseen ennen ajokortin antamista.

25 Portugalin hallitus katsoo, että direktiivin 91/439 8 artiklan 2 ja 4 kohdan tarkoituksena on nimenomaisesti ehkäistä sellaiset riskit, jotka johtuvat sellaisten henkilöiden käyttäytymisestä, joiden ajokortti on otettu väliaikaisesti pois jossain jäsenvaltiossa ja jotka hakeutuvat toiseen jäsenvaltioon saadakseen toisen ajokortin, vaikka heidän ajosoveltuvuutensa tutkimiseksi on vireillä menettely, joka voi johtaa ajo-oikeuden peruuttamiseen.

26 Edellä esitetyn perusteella on todettava, että direktiivin 91/439 1 artiklan 2 kohdassa säädetyn jäsenvaltioiden antamia ajokortteja koskevan yleisen ajokorttien vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen tarkoituksena on erityisesti helpottaa niiden henkilöiden liikkuvuutta, jotka muuttavat toiseen jäsenvaltioon kuin siihen, jossa he ovat suorittaneet ajokokeen (ks. erityisesti asia C-476/01, Kapper, tuomio 29.4.2004, Kok. 2004, s. I-5205, 71 kohta; yhdistetyt asiat C-329/06 ja C-343/06, Wiedemann ja Funk, tuomio 26.6.2008, Kok. 2008, s. I-4635, 49 kohta, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa ja yhdistetyt asiat C-334/06–C-336/06, Zerche ym., tuomio 26.6.2008, Kok. 2008, s. I-4691, 46 kohta).

27 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kyseisessä 1 artiklan 2 kohdassa säädetään jäsenvaltioiden antamien ajokorttien vastavuoroisesta tunnustamisesta ilman muodollisuuksia. Säännöksessä asetetaan jäsenvaltioille selvä ja täsmällinen velvoite, joka ei jätä harkintavaltaa velvoitteen noudattamisen edellyttämien toimenpiteiden suhteen (ks. vastaavasti asia C-230/97, Awoyemi, tuomio 29.10.1998, Kok. 1998, s. I-6781, 41 ja 42 kohta; em. asia Kapper, tuomion 45 kohta; em. yhdistetyt asiat Wiedemann ja Funk, 50 kohta ja em. yhdistetyt asiat Zerche ym., tuomion 47 kohta).

28 Jäsenvaltiot voivat kuitenkin direktiivin 91/439 8 artiklan 2 ja 4 kohdan nojalla tietyissä olosuhteissa ja muun muassa liikenneturvallisuussyistä soveltaa kansallisia ajo-oikeuden rajoittamista tai poistamista taikka sen määräaikaista tai pysyvää peruuttamista koskevia kansallisia säännöksiä kaikkiin kortinhaltijoihin, joilla on vakinainen asuinpaikka niiden alueella, ja ne voivat kieltäytyä tunnustamasta toisessa jäsenvaltiossa sellaiselle henkilölle annettua ajokorttia, johon on niiden alueella kohdistettu jokin edellä mainittu toimenpide.

29 Yhteisöjen tuomioistuin on todennut tältä osin toistuvasti, että direktiivin 91/439 8 artiklan 4 kohdan ensimmäinen alakohta on poikkeus yleisestä ajokorttien vastavuoroisen tunnustamisen periaatteesta, ja sitä on näin ollen tulkittava suppeasti (ks. erityisesti em. yhdistetyt asiat Wiedemann ja Funk, tuomion 60 kohta sekä em. yhdistetyt asiat Zerche ym., tuomion 57 kohta).

30 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen täsmennyksistä ilmenee, että silloin, kun Weberille annettiin tšekkiläinen ajokortti, eli 18.11.2004, Weberin saksalainen ajokortti oli otettu väliaikaisesti pois yhden kuukauden ajaksi häneen 17.11.2004 kohdistetulla toimenpiteellä, joka tuli lainvoimaiseksi 4.12.2004. Sen jälkeen, kun Weber oli saanut tšekkiläisen ajokortin, hänen ajo-oikeutensa peruutettiin 17.3.2005. On lisäksi riidatonta, että Weberin ajo-oikeuden väliaikaista poisottamista sekä kyseisen oikeuden peruuttamista koskevan toimenpiteen oikeuttavat tosiseikat todettiin 18.9.2004, eli ennen kuin kyseinen tšekkiläinen ajokortti annettiin.

31 Ei voida katsoa, että direktiivissä 91/439 asetetaan velvollisuus hyväksyä tällaisissa olosuhteissa annettu ajokortti.

32 Yhteisöjen tuomioistuimella on tosin ollut tilaisuus todeta, että jäsenvaltio voi käyttää sille direktiivin 91/439 8 artiklan 2 kohdassa säädettyä mahdollisuutta soveltaa toisen jäsenvaltion antaman ajokortin haltijaan muun muassa ajo-oikeuden määräaikaista peruuttamista koskevia kansallisia säännöksiään ainoastaan kyseisen henkilön sellaisen käyttäytymisen perusteella, joka tapahtuu ajokortin tultua jo myönnetyksi toisessa jäsenvaltiossa (ks. em. yhdistetyt asiat Wiedemann ja Funk, tuomion 59 kohta; em. yhdistetyt asiat Zerche ym., tuomion 56 kohta; em. asia Halbritter, määräyksen 38 kohta ja em. asia Kremer, määräyksen 35 kohta).

33 Edellä mainitussa asiassa Kremer annettuun määräykseen johtaneessa tapauksessa kyseessä olevan henkilön ajokortin peruuttamista koskeneeseen toimenpiteeseen ei kuitenkaan liittynyt uuden ajokortin hankkimista koskevaa kieltoa. Edellisessä kohdassa mainittuihin muihin ratkaisuihin johtaneissa asioissa uuden ajokortin hankkimista koskevat väliaikaiset kiellot, joihin peruuttamista koskevat toimenpiteet liittyivät, olivat kaikki päättyneet silloin, kun uusi ajokortti annettiin.

34 Yhteisöjen tuomioistuin on katsonut nimenomaan tällaisiin seikkoihin nähden, että jäsenvaltio voi käyttää direktiivin 91/439 8 artiklan 2 kohdassa säädettyä mahdollisuutta ainoastaan kyseessä olevan henkilön sellaisen käyttäytymisen perusteella, joka tapahtuu ajokortin tultua jo myönnetyksi toisessa jäsenvaltiossa. Jäsenvaltio, jossa henkilöllä on vakinainen asuinpaikka, ei nimittäin voi kyseisen säännöksen nojalla kieltäytyä tunnustamasta toisen jäsenvaltion antamaa ajokorttia yksinomaan sillä perusteella, että kortinhaltijan aiempi ajo-oikeus on ensin mainitussa jäsenvaltiossa peruutettu (em. yhdistetyt asiat Wiedemann ja Funk, tuomion 66 kohta ja em. yhdistetyt asiat Zerche ym., tuomion 63 kohta).

35 Nyt esillä olevassa asiassa tilanne on aivan toinen. Yhtäältä silloin, kun Weber sai tšekkiläisen ajokorttinsa, Saksan toimivaltaiset viranomaiset olivat ottaneet väliaikaisesti pois hänen saksalaisen ajokorttinsa. Toisaalta sen jälkeen, kun hänelle oli annettu tšekkiläinen ajokortti, hänen ajo-oikeutensa oli peruutettu toimenpiteellä, jolla määrättiin seuraamus niiden samojen seikkojen johdosta, jotka olivat oikeuttaneet kyseisen väliaikaisen poisottamisen.

36 Tällaisessa tilanteessa jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten sekä tuomioistuinten mahdollisuus kieltäytyä tunnustamasta toisessa jäsenvaltiossa sellaiselle henkilölle annettua ajokorttia, jonka ajokortti on otettu väliaikaisesti pois ensin mainitussa jäsenvaltiossa, on direktiivin 91/439 säännösten, ja etenkin sen 8 artiklan 4 kohdan perusteella, katsottava ehdottomaksi ja lopulliseksi, jos väliaikaista poisottamista seuraa ajo-oikeuden peruuttaminen, jolla määrätään seuraamus samojen seikkojen johdosta (ks. vastaavasti asia C-225/07, Möginger, määräys 3.7.2008, 41 kohta). Sillä seikalla, että ajo-oikeuden peruuttamisesta on päätetty uuden ajokortin antamisen jälkeen, ei ole tältä osin merkitystä, sillä tällaisen toimenpiteen oikeuttavat perusteet olivat olemassa tänä samana ajankohtana (ks. a contrario em. asia Kapper, tuomion 74 kohta).

37 Toisenlainen tulkinta tekisi tyhjäksi direktiivin 91/439 8 artiklan 4 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyn jäsenvaltion mahdollisuuden kieltäytyä tunnustamasta

toisessa jäsenvaltiossa sellaiselle henkilölle annettua ajokorttia, jonka ajo-oikeus on peruutettu ensin mainitun jäsenvaltion alueella.

38 Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 42 kohdassa, ainoastaan jäsenvaltio, jonka alueella rikkomus on sattunut, on toimivaltainen määräämään rikkomuksen johdosta seuraamuksia peruuttamalla tarvittaessa kyseisen henkilön ajokortin tai ajo-oikeuden ja määräämällä tarvittaessa uuden ajokortin hakemista koskevan karenssiajan.

39 Jos jäsenvaltio velvoitettaisiin tunnustamaan toisen jäsenvaltion antaman ajokortin pätevyys sillä perusteella, että kyseisen ajokortin haltija ei ole ajokortin antamisen jälkeen syyllistynyt rikkomuksiin ensin mainitun jäsenvaltion alueella, vaikka haltijaan on kohdistettu voimassa oleva ajo-oikeuden peruuttamista koskeva toimenpide, joka on toteutettu kyseessä olevan ajokortin antamista edeltäneenä aikana sattuneiden seikkojen perusteella, tämä houkuttelisi henkilöitä, joiden tekemien rikkomusten seurauksena on tällainen peruuttamistoimenpide, hakeutumaan viipymättä toiseen jäsenvaltioon, jotta he voivat välttyä näiden rikkomusten johdosta määrättäviltä hallinnollisilta tai rikosoikeudellisilta seuraamuksilta, ja veisi lopulta luottamuksen, johon ajokorttien vastavuoroista tunnustamista koskeva järjestelmä perustuu.

40 Lisäksi on todettava, että kuten komissio on korostanut kirjallisissa huomauksissaan, olisi sekä direktiivin 91/439 hengen että direktiivin 7 artiklan 5 kohdan sanamuodon, jonka mukaan henkilöllä voi olla vain yhden jäsenvaltion antama ajokortti, vastaista, jos Tšekin viranomaisten Weberille antama ajokortti tunnustettaisiin pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa, vaikka Weberillä oli ajokortin antamispäivänä edelleen saksalainen ajokortti.

41 Näin ollen esitettyyn kysymykseen on vastattava, että direktiivin 91/439 1 artiklan 2 kohtaa ja 8 artiklan 2 ja 4 kohtaa on tulkittava siten, että ne eivät ole esteenä sille, että jäsenvaltio kieltäytyy tunnustamasta alueellaan toisessa jäsenvaltiossa annetun ajokortin mukaisen ajo-oikeuden sellaiselta henkilöltä, johon on kohdistettu toimenpide, jolla peruutettiin ajo-oikeus ensin mainitussa jäsenvaltiossa, vaikka tämä peruuttaminen tehtiin kyseisen ajokortin antamispäivän jälkeen, koska tämä ajokortti

annettiin silloin, kun ensimmäisen jäsenvaltion antaman ajokortin osalta oli voimassa ajokortin poisottamista koskeva toimenpide, ja koska sekä kyseinen toimenpide että peruuttamista koskeva toimenpide olivat perusteltuja syistä, jotka olivat olemassa toisen ajokortin antamispäivänä.

Oikeudenkäyntikulut

42 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä yhteisöjen tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (kolmas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Yhteisön ajokortista 29.7.1991 annetun neuvoston direktiivin 91/439/ETY, sellaisena kuin se on muutettuna 29.9.2003 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 1882/2003, 1 artiklan 2 kohtaa ja 8 artiklan 2 ja 4 kohtaa on tulkittava siten, että ne eivät ole esteenä sille, että jäsenvaltio kieltäytyy tunnustamasta alueellaan toisessa jäsenvaltiossa annetun ajokortin mukaisen ajo-oikeuden sellaiselta henkilöltä, johon on kohdistettu toimenpide, jolla peruutettiin ajo-oikeus ensin mainitussa jäsenvaltiossa, vaikka tämä peruuttaminen tehtiin kyseisen ajokortin antamispäivän jälkeen, koska tämä ajokortti annettiin silloin, kun ensimmäisen jäsenvaltion antaman ajokortin osalta oli voimassa ajokortin poisottamista koskeva toimenpide, ja koska sekä kyseinen toimenpide että peruuttamista koskeva toimenpide olivat perusteltuja syistä, jotka olivat olemassa toisen ajokortin antamispäivänä.

Allekirjoitukset